

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'. ('Εξάμηνο Β')

✱ ΑΘΗΝΑ, 11 ΤΟΥ ΕΛΩΝΗΡΗ 1910 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 399

Ένας λαός υφώνεται ἄμα δείξῃ πῶς δὲ φοβᾶται τὴν ἀλήθεια.—ΨΥΧΑΡΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. Ἀθηνιώτικα γράμματα.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ. Σὲ τάφο κόρης (μετὰφρ. ἀπὸ τὸν Keats).

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΡΒΟΓΑΝΗΣ. Μουσικὴ καὶ κριτικὴ.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες τοῦ Γερμανοῦ (συνέχεια).

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικὰ — Τέσσερα πρωτότυπα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Σὲ τρεῖς στίχους.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ. Οἱ Μισογλωσσοὶ (ἓνα γράμμα).

ΤΟΥΡΚΟΜΕΡΙΤΗΣ. Στερνὸς ἀγῶνας.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΣΤΕΡΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Ἄμα οἱ Τούρκοι μισοσπούδαξαν τὸ νέο πολιτισμὸ καὶ τυλιχτήκανε τὴν παχειὰ προθεῖά του, ἤρθαν ἄξαφνα νὰ μᾶς ἀγκαλιάσουνε, ὅχι βέβαια γιὰ τὰ μαύρα μας μάτια, παρὰ γιὰ τὴ μαύρη μας τύχη.

Ἡ πονηριά τους φάνηκε ἀμέσως κατόπι ἀπὸ τὴ Συνταγματικὴ τὴν Ἀποθέωση, τότες ποῦ ἀναφέρνανε στοὺς δημοσιογραφικοὺς καλοθελητάδες τους πολλὰ καὶ χρυσὰ γιὰ τοὺς Ὀθριοὺς, τοὺς Ἀρμένηδες καὶ τοὺς ἄλλους Ὀθωμανοὺς πολῖτες, ὅμως μόλις μιὰ φορὰ στίς δέκα μιτὴ λέξη γιὰ τοὺς πιδ σημαντικοὺς συντοπίτες τους.

Δεύτερῃ τους κατεργαριά, ἡ πολιτικὴ τους στίς ἐκλογές τῆς πρωτογέννητης Ὀθωμανικῆς Βουλῆς, τὸ κουτσούρεμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας μὲ γνήσια τούρκικα μέσα.

Σκόλωσε ἡ δουλειὰ ἀπὸ τότες. Τὰ ὄσα ἀκολούθησανε κατόπι, ἀπὸ τὰ Προνόμια Ἰσα μὲ τὸ Κρητικὸ τὸ ζήτημα, εἶταν ἀναπόφευγα, εἶναι καὶ γνωστά.

Ἄλλα μαρτυροῦνε ἓνα καὶ μονάχο πρᾶμα, πῶς οἱ Τούρκοι δὲ φοβοῦνται κανένα στὸν κόσμον ὅσο τὸν προπατορικὸν τοὺς τὸν ἐχθρὸν, τοὺς Ρωμιοὺς. Τοὺς κρατᾶνε πάντα ἀγκαλιασμένους, εἶναι ἀλήθεια. Δηλαδή τοὺς Ὀθωμανορωμιοὺς, ποῦ εἶναι κ' οἱ πιώτεροι. Ὅμως τὰγκάλιασμά τους φέρνει ἀσφυξία. Ὁ σκοπὸς τους αὐτὸς εἶναι.

Ἐσκέλουνε τὸ λαϊμὸ τους (διαβάστε τὴν

Τανὶν) νὰ ξεχωρίσουνε Ὀθωμανοῦς ἀπὸ Ἑλλαδικοὺς, καὶ νὰ πείσουν τὸν κόσμον πῶς αὐτοὶ οἱ Ἑλλαδικοὶ εἶναι ἡ σκανταλόπετρα ποῦ τοὺς χαλνᾶει τὴ συνταγματικὴ τους ἰσορροπία. Καὶ στὴ λύσσα τους ἀπάνω, ξεχνώντας πῶς ἐχτὲς ἀκόμα ὁ κόσμος τοὺς πῆρε μὲ τὴ μασιὰ ἀπὸ τὰ τέλματα τῆς βαρβαρῶσῆς καὶ τοὺς ἀπόθεσε στὸν ἥλιον νὰ στεγνώσουνε καὶ νὰ ξεθρωμίσουν, ξεσφεντονίζουνε (διαβάστε τὴν Τανὶν) ἐλεεινὰ μωρολογήματα γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν τὸν βαρβαρισμὸν, καὶ γιὰ τὴν ἀπάτη ποῦ ἔπαθε ὁ κόσμος νομίσαντάς τους γνήσιους Ἑλληνας. Τὰ σαλιαρίζουν αὐτὰ, καὶ καμώνονται πῶς δὲν ξέρουν πῶς ἐμεῖς οἱ Τουρκομεριτες, οἱ προστατευόμενοι τους, τὰ παίρνουμε αὐτὰ γιὰ δικὰ μας, ἐπειδὴ ὅλοι μας Ἑλλαδικοὶ εἴμαστε, κ' Ἑλλαδικὰ εἶναι τὰ ὄνειρά μας.

Μὰ ἡ αὐτάδεια τους πῆρε δρόμον ἀκέμα πιδ μακρινόν. Πῆγε ὡς τὴν Ἀγγλία. Δὲν εἶναι πολλὰς μέρες ποῦ ἡ Τανὶν, γράφοντας γιὰ τὴ μετανοιωμένη τάχα πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας, καὶ συχαίροντάς τινε, πῆρε στάσιμον ἱπποτικόν καὶ συχώρεσε τίς συκοφαντίας τοῦ Γκλάδστονα, τότες ποῦ σφάζανε δεξὰ ζερβὰ Βουλγάρους καὶ Ἀρμένηδες.

Τούρκικες ντελικατέτσες, ποῦ ὅμως ἐμᾶς δὲ μᾶς ἀποθλέπουν. Ἐμᾶς τώρα μᾶς ἀποθλέπει ἓνα καὶ μονάχο πρᾶμα. Οἱ Τούρκοι ἔκαμαν τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημά τους γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν Τουρκισμόν. Αὐτὸ τὸ καταφέρνανε ὅπως ὅπως, μὰ ὡς τόσο κρατᾶνε τώρα στὴν ἀγκαλιά τους στοιχεῖον ἀπὸ τὰ πιδ ἀντιτουρκικὰ ποῦ ὑπάρξανε. Μποροῦσανε ἀλλιῶς νὰ τὴν πιάσουνε τὴ δουλειὰ, καὶ νὰ μᾶς δείξουν ἀληθινὴ προθυμίαν νὰ ξεχαστοῦν τὰ παλιά. Δὲν τὸ θέλησαν, καὶ δὲν εἶναι στὸ φυσικόν τους νὰ τὸ θελήσουν αὐτό. Βαλθήμανε λοιπὸν νὰ τὸ πνίξουν αὐτὸ τὸ στοιχεῖον. Ἄν δὲ σώνουνε τὰ τούρκικα μέσα, θὰ δοκιμάσουνε ρούσικα. Τὰ δοκιμάζουνε κιόλας.

Μὲ τὸ Τούρκικον Σύνταγμα ἀρχίζει στὴν ἱστορίαν μας μεγάλος φυλετικὸς ἀγῶνας ποῦ θάποφασίσῃ ποιά ἀπὸ τίς δυὸ φυλὰς θὰ ζήσῃ στὰ μέρη μας. Ὡς τώρα ἡ τούρκικη ἢ πολιτικὴ εἶταν ἡ πολιτικὴ τῆς ἀλυσίδας, ἀλυσίδας ὅμως μακρινῆς ποῦ μᾶς ἄφινε καὶ σαλεύαμε. Τώρα ἡ πολιτικὴ τῆς εἶναι τὸ φειδένιον τὸ σφιχταγκάλιασμα. Θέλει δὲ θέλει, θάρχιση ὁ στερνὸς ὁ ἀγῶνας. Ἄρχισεν κιόλας. Τὴ ζωὴ τοῦ